

LBRIS | We know
DAMEN | TANGOS

*Un ultim dar
de Crăciun*

EMILY STONE

Traducere din limba engleză de
EMIL SÎRBULESCU

NEMIRA

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
Doi ani mai târziu	29
Cinci ani mai târziu.....	69
Două luni mai târziu	111
Două luni mai târziu	237
Trei luni mai târziu.....	325
Trei luni mai târziu.....	367
Douăsprezece luni mai târziu.....	391
<i>Mulțumiri</i>	379

Prolog

Când se trezi Cassie, era încă noapte. Avea pilota trasă pe jumătate peste cap ca să nu-i fie frig. Pentru o clipă, privi încruntată în întuneric, derutată și somnoroasă, întrebându-se ce anume o trezise. Apoi auzi un sforăit puternic din patul de alături. Aruncă o privire piezișă spre maldărul adormit care era fratele ei. El *întotdeauna* sforăia și era atât de enervant! Îi spusese de *un milion* de ori să se culce pe o parte, pentru că mama celei mai bune prietene a ei era medic și îi zisese odată că asta ajută. Cassie suspină în pernă. Poate că, dacă el continua să sforăie, atunci ea ar fi avut destul curaj să doarmă singură noaptea, iar el ar fi putut dormi în camera lui, de partea cealaltă a coridorului, sub stelele strălucitoare pe care și le lipise de tavan. Dar încă nu reușise să-și adune destul curaj, nu de când muriseră mama și tata, cu aproape doi ani în urmă.

Tom mai scoase un sforăit, făcând-o pe Cassie să tresară. Abia atunci își dădu seama, iar inima ei făcu un mic salt în timp ce-și arunca plapuma și se ridica în șezut în pat. Era ziua de Crăciun. Era *Crăciunu!* Cum de uitase, chiar și pentru o clipă?

Ignorând aerul răcoros, Cassie coborî din pat, având grijă să nu-l trezească pe Tom, și se apropie de fereastră fără să facă zgomot. Poate că va fi zăpadă, deși mătușa Claire spunea că niciodată nu ninge *cu adevărat* în ziua de Crăciun. Cassie trase draperiile și

aruncă o privire în mica grădină a mătușii. Era prea întuneric pentru a vedea ceva, lumea de afară încă dormea.

Se întoarse spre cele două paturi, ochii ei adaptându-se la întuneric. Nu existau ciorapi pentru cadouri agățați la capul patului, pentru că mătușa Claire nu credea în ciorapi. Tom aflase cu ani în urmă că Moș Crăciun nu există cu adevărat, așa că mătușa hotărâse că nu mai vrea să continue „șarada“ (Cassie nu era pe deplin sigură ce e aceea o „șaradă“, dar Tom îi explicase că înseamnă să joci teatru, adică să te prefaci), chiar dacă părinții lor obișnuiau să facă asta în fiecare an. Entuziasmul zilei se mai domoli puțin când Cassie se gândi la mama și la tatăl ei și la faptul că nu vor fi aici să deschidă cadourile sau să facă bezele pe pâine prăjită la micul-dejun – o tradiție de Crăciun pe care mătușa Claire nu le permitea să o continue. Se gândea să-l trezească pe Tom. El ar fi fost de acord și ar fi putut să coboare în tăcere și să caute bomboane de ciocolată împreună, înainte ca mătușa Claire să se trezească. Era destul de sigură că, pe undeva, se aflau ascunse bomboane de ciocolată, învelite în staniol. Le adusese una dintre vecinele lor – Cassie nu-și mai amintea cum o cheamă, dar era *într-adevăr* foarte în vârstă și mirosea ușor a cacao și a levănțică, amestecate, și spusese că bomboanele de ciocolată trebuie agățate în brad. Și ei *chiar aveau* un brad, deși mătușa aproape că refuzase să-l cumpere, iar Cassie plânsese când Claire spusese că poate anul acesta nu ar fi cazul să aibă un brad și Tom păruse și el întristat, așa că mătușa Claire se dăduse bătută.

Dar, chiar atunci când îi trecea prin minte gândul să-l trezească pe Tom și să pornească la vânatoare de ciocolată, îi veni o idee și mai bună. Se abținu să strige de bucurie, zâmbind în sinea ei în timp ce-și punea șosetele pufoase, cele cu urechi de iepure, și își strângea în jurul ei halatul roz, cel pe care mama și tata i-l cumpăraseră de Crăciunul dinaintea morții lor. Între timp, halatul îi ră-măsese mic, știa asta, dar refuza să cumpere altul.

Se furișă jos pe scări cât de silențios putea, ținându-și mâna pe balustradă pentru a se orienta în întuneric. Inima îi bătea mai repede cu fiecare pas săltat pe care îl făcea. Poate că nu pregăteau ei ciorapii pentru daruri și nici nu aveau tarte cu fructe pentru Moș Crăciun, ca restul colegilor din clasa ei, dar exista un lucru care făcea din dimineața de Crăciun *cea mai frumoasă* dimineață din toate timpurile. Cassie intră în camera de zi, ghidată de luminile feerice aprinse în brad – galbene, roșii și verzi.

De când își aducea ea aminte, Tom făcuse asta pentru ea în fiecare an. Ei bine, dinainte, de fapt, pentru că, în realitate, ea nu-și mai amintea când fusese prima dată, deși mama și tata îi spusese că totul fusese ideea lui, de pe vremea când erau foarte mici, iar Cassie îi credea, pentru că Tom era foarte inteligent.

Găsi primul indiciu chiar sub bradul de Crăciun. Nu fusese acolo noaptea trecută – verificase înainte de a se culca, așa că el se furișase probabil în timpul nopții pentru a-l pune acolo. Își acoperi gura cu mâna pentru a-și opri chicotele de bucurie. Nu ar fost fi minunat dacă ar fi putut face totul singură anul acesta... să urmeze indiciile și să dea de cadoul ei la capătul vânătorii de comori înainte ca Tom să se trezească? El ar fi fost atât de impresionat de asta; știa că așa va fi.

Așa că, singură, în întuneric, sub luminile tremurătoare ale bradului, rupse plicul și începu să citească.

Capitolul 1

Cassie se strecură pe sub grinda joasă din lemn de deasupra ușii și pătrunse în atmosfera caldă a pubului cu mâinile pline, ținând în brațe o tavă plină cu tarte cu fructe. Într-un colț, buștenii trosneau în șemineu și se simțea un miros de vin fiert, de sherry, de pin și brânză, toate la un loc. Se îndreptă spre barul rustic, salutând din mers, printr-o înclinare a capului, câteva chipuri cunoscute, învăluită de pălăvrăgeala a ceea ce trebuie să fi fost aproape tot satul. Asta o făcea să zâmbească – toată lumea ieșise în Ajunul Crăciunului pentru a participa la un eveniment la a cărui organizare luase parte și ea și toți păreau că se bucură cu adevărat.

Îl zări pe Tom, rezemat de un perete din piatră și râzând în timp ce-și dădea capul pe spate, iar părul blond, aproape exact de aceeași culoare cu al ei, îi cădea într-o parte. Tom nu o observase intrând: stătea de vorbă cu cineva care se afla cu spatele la ea, cu berea în mână. Cineva cu părul dezordonat, șaten închis, cu o postură relaxată, cu o jachetă neagră care îi scotea în evidență umerii aceia impresionanți. Zâmbetul ei deveni și mai larg și încercă să ignore mica zvâcnire din stomac și senzația de furnicături prin piele.

E doar Sam, își spuse ea. Sam, pe care îl cunoștea de o viață. Sam, cel mai bun prieten al fratelui ei. Îi aruncă din nou o privire – și aproape că se izbi direct de barul vechi din stejar, strângând tava pe care o ținea în mână și împingând-o în față pentru a salva tartele.

— Ai grijă, Cassie, iubire, nu vrem să vedem cum toată munca ta ajunge pe jos!

Prin uşile glisante dinspre bucătărie, aflată de cealaltă parte a barului, îşi făcu apariţia Linda, patroana pubului The Red House¹. Linda se apropie de Cassie cu prosopul de vase alb-roşu vârat în cureaua de la blugi, întinzându-se să ia tarteles, pe care apoi le aşeză lângă automatul de cafea.

— Îmi pare rău, Linda, spuse Cassie repede, scoţându-şi în grabă haina, ştiu că am întârziat puţin şi...

Auzindu-i scuzele, Linda le respinse cu un gest din mână, numeroasele ei inele strălucind în lumina lumânărilor pe care Cassie o ajutase să le aranjeze mai devreme.

— Nu fi prostuţă. Eşti o scumpete pentru că le-ai făcut şi arată atât de bine, încât s-ar putea să fiu nevoită să mănânc o tartă înainte ca mulţimea să pună mâna pe ele, spuse ea şi chiar luă una, muşcă din ea şi scoase un geamăt de plăcere care, în opinia lui Cassie, era puţin exagerat.

O fărâma de aluat rămase lipită de rujul roşu de pe buzele Lindei, iar Cassie se întrebă dacă nu ar trebui să-i spună.

— Nu-mi vine să cred că ai pregătit astea peste noapte! Eşti o fată cu multe talente ascunse, crede-mă.

Cassie ridică din umeri cu modestie şi hotărî să nu-i povestească Lindei despre cele trei serii de aluat care ajunseseră la coşul de gunoi ori despre starea bucătăriei care prilejuise multe priviri încruntate din partea mătuşii Claire. Dar, de fapt, ce altă variantă avea? Linda îi sugerase să le cumpere de la magazinul Sainsburys pentru evenimentul anual din ajunul Crăciunului de la pub, dar Cassie ştia că tartesle făcute în casă sunt mult mai gustoase.

Uşa pubului se deschise din nou, lăsând să pătrundă o rafală de aer rece care reuşi să ajungă până la bar. Cassie aruncă o privire şi o

¹ „Casa roşie“, în limba engleză (n. tr.).

văzu pe Hazel, prietena ei cea mai bună de la începutul școlii primare, intrând împreună cu mama ei. Hazel o văzu și ea pe Cassie, iar ochii ei – verzi, nu căprui¹ – scânteiau în timp ce parcurgea distanța dintre ele din câțiva pași lungi și eleganți. Cassie observă atentă pantofii cu toc pe care îi purta Hazel, încercând să nu strâmbe din nas. Întotdeauna arătau ridicole împreună când Hazel apărea așa, din cauza diferenței de înălțime dintre ele. Hazel era suficient de înaltă pentru a fi un model profesionist, iar Cassie abia dacă avea un metru și jumătate, fiind încă suficient de scundă pentru a încăpea ocazional în haine de copii. Sincer, Cassie îi spusese lui Hazel că arată ca și cum ar interpreta un fel de cuplet de comedie împreună și că mai degrabă ar trebui să încerce să *reducă* diferența de înălțime dintre ele decât să o accentueze, dar lui Hazel nu-i păsa. Era incredzătoare în înălțimea ei și era sigură că îi va fi de folos într-o bună zi, fie și numai pentru a nu fi nevoită să se mărite doar pentru a avea pe cineva în preajmă care să ajungă la rafturile de sus.

— Un Ajun fericit! îi spuse Hazel lui Cassie, îmbrățișând-o – și aplecându-se pentru a face asta –, apoi se retrase și își strânse buzele în timp ce o studia pe Cassie, care-și aranja o șuviță de păr în dosul urechii.

Hazel dădu aprobator din cap.

— Rochia merge, spuse ea cu hotărâre, iar Cassie simți cum o învăluie o senzație de ușurare, în timp ce se străduia din răspuțeri să nu se uite la claua de păr șaten și dezordonat din spatele ei.

În ciuda faptului că își spunea în mod repetat că era *doar Sam*, era conștientă că își cumpăraseră rochia neagră, mulată, cu fulgi de zăpadă argintii special pentru seara asta. Pentru că, ei bine, da, chiar dacă Sam era doar cel mai bun prieten al fratelui ei, ceva se schimbaseră de când Sam plecase la universitate anul acesta. Îi fusese dor de el. Mai mult decât își închipuise ea că îi va fi. Îi fusese dor și de

¹ În engleză, *hazel* înseamnă „căprui” (n. tr.).

Tom, evident, chiar dacă încă vorbea cu el tot timpul la telefon. Dar nu se așteptase să simtă atât de mult lipsa lui Sam, să-i fie dor de glumele lui, de compania lui plăcută. Nu se așteptase ca inima ei să tresară la vederea lui când se întorsese acasă pentru vacanța de Crăciun.

Hazel zâmbi uitându-se în jos la Cassie și scuturându-și părul negru perfect drept – un păr pe care îl vopsea pentru a-l face să pară și mai negru, chiar dacă, sincer vorbind, Cassie nu vedea nicio deosebire.

— Haide atunci, să mergem să-i vedem pe băieți.

Linda îi făcu din ochi lui Cassie, care simți că se înroșește puțin. Era ca și cum ea ar fi știut exact pentru cine îmbrăcase Cassie rochia – și pantofii cu toc, și tușul de ochi maro, pentru a-i încadra ochii căprui și a-i face să pară mai degrabă calzi decât întunecați și plictisitori. Desigur, Cassie nu spusese nimic, dar Linda avea obiceiul de a ghici aceste lucruri. Nu era doar șefa ei, ci mai mult decât atât. Linda era persoana pe care Cassie știa că se poate baza, indiferent de situație. Își petrecuse multe zile din copilărie făcându-și de lucru în pub după școală și șterpelind, împreună cu Tom, pachete de chipsuri cu sare și oțet. Când Cassie împlinise șaisprezece ani, Linda îi crease un loc de muncă, deși Cassie știa că nu are cu adevărat nevoie de ajutor. Și, înainte de asta, Linda făcuse același lucru și pentru Tom.

Hazel porni hotărâtă spre Tom și Sam, lăsând-o pe Cassie să se grăbească în urma ei, încercând să arate grațioasă pe tocuri și să țină pasul cu picioarele lungi ale lui Hazel. Tom o trase pe Cassie spre el și o îmbrățișă, lăsându-și brațul să cadă pe umerii ei.

— Uite-o pe fata mea și pe asistenta ei.

Cassie zâmbea, în timp ce Hazel flutura o mână în aer.

— Nu sunt asistenta nimănui, Rivers.

Cassie recunoștea că Tom are dreptate. De multe ori se simțea ca și cum ar fi fost asistenta lui Hazel, în loc să fie invers. Tom zâmbi,

își ridică brațul de pe umerii lui Cassie și o îmbrățișă pe Hazel repede și strâns. Cassie, între timp, se străduia să nu se uite prea mult la Sam, chiar dacă simțea privirea lui albastră și superbă asupra ei, evaluând-o, în timp ce el stătea acolo cu degetele prinse în găicile de la cureaua blugilor, îmbrăcat lejer, așa cum îi plăcea lui. Doamne, dar de când se simțea atât de stânjenită în preajma lui?

— Cum îți merge în lumea universitară? întrebă Hazel.

Tom strâmbă din nas.

— O muncă enervant de grea, anul ăsta.

Cassie avusese deja parte de multe lamentări, de fiecare dată când Tom se plângea de toată munca pe care trebuia să o facă în al doilea an de facultate, comparativ cu anul în care fusese boboc.

— Ei bine, preciză el, grea pentru unii dintre noi, oricum. Sam, aici de față, pare imun.

Sam ridică din umeri, iar Cassie își schimbă poziția să se uite la el, bucurându-se că are un motiv să-l privească. Zâmbi, iar el dădu din cap în semn de răspuns.

— Arăți bine, Cass.

Cassie simți cum i se încălzesc obrazii și făcu un fel de mișcare de ridicare din umeri și încuviințare din cap în semn de acceptare a complimentului.

Tom își dădu ochii peste cap.

— Așa ar trebui, după ce a petrecut atâta timp cu nenorocitul ăla de ondulator de păr.

Cassie se înroși și mai tare și chiar spera că nu e atât de evident pe cât pare. Îi aruncă lui Tom o privire severă, pe care acesta o ignoră.

Hazel interveni în ajutorul lui Cassie, dându-i lui Tom o lovitură prietenească în braț.

— Este Ajunul Crăciunului, idiotule, *se cuvine* să ne îmbrăcăm frumos și să arătăm bine.

— Ei bine, tu chiar asta și faci, adică arăți bine, spuse Sam uitându-se la Cassie, apoi aruncă o privire spre Hazel, aproape ca o completare. Amândouă arătați bine, de fapt.

Hazel îi adresă lui Cassie cea mai scurtă privire complice, dar pe care Cassie nu îndrăzni să i-o întoarcă, chiar dacă din ceafa ei se ridicau valuri de căldură.

— Ei bine, Rivers, spuse Hazel, cred că e momentul să-mi faci cinste cu o băutură de bun-venit acasă, nu-i așa?

Tom ridică din sprâncene.

— Sigur, dar, dacă eu sunt cel care se întoarce acasă, atunci *tu* trebuie să faci cinste cu băutura de bun-venit, Niagara.

Niagara. Tom și Sam inventaseră porecla, simțindu-se incredibil de isteți, din cauza cascadei Niagara și a faptului că era o cădere de apă de la mare înălțime. În loc să se enerveze din cauza poreclei, Hazel hotărâse să și-o însușească și cam așa rămăsese.

— Detalii, detalii, detalii, pufni Hazel.

Se îndepărtă pe picioarele acelea lungi, iar Tom, aruncându-i lui Cassie o privire în care se putea citi neputința, porni în urma ei, lăsând-o pe Cassie singură cu Sam. Deodată, Cassie își dori să se fi gândit să își ia ceva de băut când sosise, pentru că atunci ar fi avut ceva de făcut cu mâinile. Așa cum era acum, își simțea mâinile atârânănd inutile și stânjenitoare pe lângă ea. *E Sam*, își spuse ea din nou, cu fermitate. Dar corpul nu o asculta. Era ca și cum seara asta, lumina caldă a pubului, mirosul de pin din jurul lor, focul care trosnea în șemineul din colț o făceau să fie mai conștientă de privirile pe care și le aruncaseră unul altuia în ultimele săptămâni. Priviri care poate că nu însemnau nimic, dar, în sfârșit...

— Deci, hm, stai cu mama ta de sărbători, nu?

Ce întrebare prostească, Cassie! Doar știa că Sam stă cu mama lui. Pentru numele lui Dumnezeu, se putea descurca mai bine decât atât. Sam însă nu părea să-și dea seama de gândurile ei și dădu din cap.

— Ar fi vrut și ea să vină în seara asta, dar a trebuit să meargă la lucru.

— Păcat. Ce mai face?

Îi plăcea mama lui Sam – era ceva atât de cald la ea!

— E foarte bine, răspuse Sam, iar ochii aceia albaștri se înmuieră, doar puțin.

— Și... tatăl tău? întrebă Cassie, ezitând.

Sam miși ochii, iar blândețea din ochi îi dispăru instantaneu.

— Habar n-am, răspuse el cu asprime. Ultima dată, am auzit că e plecat în Sri Lanka, unde face surfing sau ceva de genul ăsta.

Cassie răsuci aceeași șuviță de păr care tot încerca să scape din coafura ei atent aranjată, jumătate prinsă, jumătate lăsată liberă, pentru a o readuce la locul ei.

— N-ai mai primit nicio veste de la el?

— Nu, și nici nu-mi dolesc, răspuse el într-o manieră care închidea efectiv subiectul, iar Cassie își mușcă buza, dorindu-și să nu fi adus vorba despre asta de la bun început.

Știa ce sentimente nutrește Sam în legătură cu tatăl său, dar se întrebase, fiind Crăciunul și toate cele... Aruncă o privire spre bar, unde Hazel și Tom erau încă la coadă – era prea multă lume pentru ca Linda să se descurce singură, așa cum prezisese chiar ea. Avu o tresărire de vinovăție – ar fi trebuit să insiste ca și ea să lucreze în seara asta.

— Oricum, ce mai faci, Cass?

Cassie îl privi din nou și observă că tensiunea dispăruse, ca și cum nu ar fi existat vreodată, iar Sam revenise la starea lui relaxată.

— Sunt bine, răspuse ea, încercând să aibă un ton nonșalant care să se potrivească cu al lui. Săptămâna trecută am terminat de trimis toate cererile de înscriere la universitate.

Nu intenționase să i-o spună atât de direct, dar ce era rău în a-i reaminti că nu e mult mai mică decât el? Poate că Tom și Sam își luaseră un an sabatic împreună – plecaseră să călătorească prin Asia

și să vadă lumea —, dar ea avea, totuși, optsprezece ani, iar el, doar douăzeci și unu.

— A, da?

— Da, confirmă ea. Studii de administrarea afacerilor.

Munca în pub alături de Linda o făcuse să-și dea seama că i-ar plăcea să-și conducă propria afacere într-o bună zi. Iar faptul că ajutase la organizarea petrecerii de Crăciun o făcuse să se gândească la evenimente — avea un talent aparte pentru asta, spunea Linda. Cu toate acestea, atunci când Cassie îi sugerase să amâne plecarea la universitate și să o angajeze în schimb ca manager de evenimente la pub, Linda refuzase categoric. Nu numai că pubul nu avea nevoie de un manager de evenimente, spusese ea, dar, după părerea Lindei, Cassie nu trebuia să rămână blocată pentru totdeauna în acest oraș și în acest pub. Cassie nu era de acord — îi plăcea siguranța pe care i-o dădeau pubul și orașul ei natal, deși fără Tom toate acestea îi ofereau ceva mai puțin din confortul pe care îl cunoștea.

— Afaceri, deci? Unde...

Dar Sam se întrerupsese în momentul în care un grup de patru persoane se ridică de la masa cu canapele de sub arcadă, apoi o prinse de mână, împletindu-și degetele cu ale ei, și alergă spre masă, trăgând-o după el. Cassie râse de graba cu care Sam o trase lângă el pe canapea, fără să îi dea drumul la mână, și continuă să zâmbească în timp ce el dădea din cap.

— Nu putem pierde un loc bun ca ăsta, Cass.

Era una dintre cele mai bune mese, Cassie trebuia să recunoască. Chiar lângă focul care trosnea, aproape de bradul de Crăciun din colțul sălii, pe care Cassie îl decorase cu gust în auriu și roșu, și cu o singură lumânare pe masa joasă din lemn, înconjurată de paharele goale rămase de la grupul care tocmai plecase. Mai era un alt grup de tineri care stăteau pe scaune la una dintre mesele înalte de lângă ei, iar una dintre fete îi privea cu dezgust pe Cassie și pe Sam. Evident,

sperase să pună ea însăși mâna pe masă. Asta, cu toate că privirea ei devenea un pic mai speculativă când zăbovea asupra lui Sam.

Cassie râse din nou în timp ce se uita iarăși la Sam. El stătea foarte aproape de ea, constata Cassie acum, picioarele le erau lipite unul de celălalt, iar mâinile lor, încă împreunate. Sam întinse mâna și îi așeză după ureche șuvița aceea de păr rătăcită, unde aceasta și rămase, ascultând de atingerea lui și nu de a ei. Inima lui Cassie începu să bată foarte tare.

— Chiar ești frumoasă, să știi, murmură Sam privind-o în ochi, iar Cassie simțea că din pielea ei țâșnesc scânteii.

— Excelent! Ați pus mâna pe un loc.

Cassie tresări la auzul vocii lui Tom, Sam îi dădu drumul la mână, iar ea expiră aerul cu putere când Tom și Hazel se așezară pe canapeaua de vizavi.

Hazel îi înmână lui Cassie cocktailul ei din gin cu vin fiert, de culoare roșu-închis, cu un parfum subtil de cireșe, și-i adresă un mic zâmbet.

— Și despre ce vorbeați voi doi? întrebă Hazel, întruchiparea inocenței.

Cassie strânse din ochi, deși efectul s-ar putea să nu fi fost atât de sever pe cât spera, având în vedere că încă se simțea roșie în obraji de la comentariul că este „frumoasă”. Serios, trebuia să-și revină și să-și adune gândurile, ce naiba!

— Cassie tocmai îmi spunea că s-a înscris la universitate, răspunse Sam.

Tom scoase un zgomot de dezgust din fundul gâtului.

— Da. Afaceri. Plictisitor, spuse el, iar Sam ridică din sprâncene la tonul vocii lui Tom și clătină din cap.

— Hei! exclamă Cassie.

Tom se întoarse spre ea.

— Ei bine, așa este. Nu există pasiune sau entuziasm în studiul afacerilor.

— Este o opțiune inteligentă, spuse Cassie printre dinții strânși. Și așa și era. Indiferent ce se hotăra să facă după aceea, cu siguranță că o diplomă în administrarea afacerilor îi oferea o bază bună. Bine, nu era cea mai fascinantă sau aventuroasă opțiune, dar, pe de altă parte, ea nu era chiar genul de persoană fascinantă sau aventuroasă. Și asta era problema, din punctul de vedere al lui Tom.

Își scutură umerii pentru a se elibera de ușoara tensiune, apoi se întoarse spre Sam.

— Dar tu? Chiar vrei să-mi spui că faci Dreptul pentru că e adevărata ta pasiune?

Nu putea să-i spună același lucru lui Tom – el *într-adevăr* iubea geologia, deși reușea să se descurce și să nu alunece în categoria toci-larilor, pentru că era și sportiv, arătos și fermecător totodată. Și, spre deosebire de ea, Tom avea planuri mărețe: să calce pe urmele părinților lor, să lucreze în domeniul mediului, să facă o diferență în lume. Aceasta era a doua problemă, recunoștea Cassie în sinea ei. Fratele, ca și părinții ei, urma să facă ceva important și semnificativ, în timp ce ea... Ei bine, planurile ei erau de o mai mică anvergură decât ale lui. Asta o făcea să se simtă puțin vinovată pentru că se entuziasmase la gândul de a organiza evenimente în pubul lor local.

— Nu, dar voi fi bogat, Cass, și atunci voi putea să fac tot ce-mi place.

Sam zâmbi, mai întâi spre ea, apoi spre Tom, care-i întoarse zâmbetul în semn de solidaritate.

— Banii nu sunt tot ce contează, insistă Cassie, puțin pretențioasă, mai ales pentru că se gândea că e ceva ce *se cuvine* să spună.

— Nu, dar ajută, spuse Sam.

Deși el încerca în mod clar să glumească, Cassie simți o anumită subtilitate în vocea lui. Își mușcă buza. Știa, nu-i așa, cât de mult fusese nevoită mama lui Sam să muncească, cum Sam petrecuse mai multe ore la serviciu decât la școală în timpul anului de

pregătire¹ — și *totuși* obținuse notele necesare pentru a fi admis la Manchester. Deschise gura să spună ceva, să retracteze cumva, dar o zări pe Linda alergând practic spre masa lor, cu prosopul de vase topăind în ritmul în care se mișca.

Cassie se încruntă.

— Este totul...?

— S-au stins luminile ornamentale, spuse Linda, gâfâind puțin. Afară.

Cassie aruncă o privire la fereastra din spatele ei și văzu că luminile care decorau ferestrele încetaseră într-adevăr să mai clipească.

— Și știi că nu e mare lucru, dar eu...

Cassie făcu un semn cu mâna în timp ce se ridica în picioare.

— Rezolv eu.

Înțelesese. Indiferent ce spunea Linda despre tartele cu fructe cumpărate din magazin, acest pub era odrasla ei, iar evenimentul de Crăciun era unul dintre cele mai importante momente ale anului.

— Mulțumesc, Cassie, iubire.

— Te ajut eu, declară Hazel, lăsându-și băutura pe masă și venind alături de Cassie în timp ce Linda se grăbea să se întoarcă la bar.

— Deci, începu Hazel în timp ce o lua pe Cassie de braț. Ia spune, care-i treaba cu Sam?

— Nimic, răspunse Cassie. La ce te referi?

Încercarea ei de a fi dezinvoltă ar fi funcționat mai bine dacă vocea nu i-ar fi sunat doar *puțin* prea strident.

Dar o salvă de la continuarea interogatoriului chiar mama lui Hazel, Mel, care o prinse pe Hazel de mână în momentul în care treceau pe lângă ea. Mel își țuguia buzele, într-un mod care sugera că acela ar putea fi al doilea pahar de vin roșu pe care îl avea în față.

---

¹ *A-level*, în original — anul de studii în care elevii britanici urmează cursurile specifice nivelului A, care este o calificare preuniversitară în sistemul de învățământ din Regatul Unit (n. tr.).

— Încă nu ai vorbit cu mine așa cum se cuvine, îi spuse Mel lui Hazel. Haide, tatăl tău s-a dus la toaletă. Ține-mi companie pentru cinci minute – doar e Crăciunul!

Hazel o privi pe Cassie cu un aer afectat, apoi suspină, ca și cum ar fi vrut să spună că ar putea la fel de bine să termine cu asta acum, iar Cassie dădu din cap. Putea să repare singură luminile. Oricum, cu toată sinceritatea, Hazel nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Cassie rămăsese la ea odată, peste noapte, când Hazel nu se deranjase să înlocuiască becul ars de la plafonieră sau de la lampa de pe noptieră și, în schimb, folosea lumina telefonului pentru a se deplasa pe întuneric în camera ei.

— Unde e Claire, Cassie? întrebă Mel.

— Probabil că e deja în pat la ora asta. Nu-i prea place Crăciunul, răspunse Cassie și ridică din umeri.

În general, lui Claire nu prea îi plăcea să socializeze. Avea tendința de a sta închisă în casă în timpul oricărui eveniment social din sat, pe cât posibil. Drept răspuns, Mel scoase un „hm“ dezaprobat.

Râzând, Cassie o lăsă pe Hazel cu mama ei, în timp ce Hazel făcea o grimasă pe deasupra umărului lui Mel. Totuși, nu putea să nu simtă o mică împunsătură în suflet în timp ce îi făcea cu mâna și se îndrepta spre ieșire. Cel puțin, Hazel avea părinți cu care să vină aici. În cea mai mare parte a timpului, credea că face față situației – faptul că, tehnic vorbind, era orfană –, dar erau momente când pierderea ei se intensifica, iar Crăciunul era unul dintre acestea.

Când ieși, își văzu respirația transformându-se în abur în fața ei. Era o noapte senină, iar stelele străluceau în toată splendoarea. Pereții diminuau zumzetul discuțiilor din interior, iar Cassie își permise pentru o clipă să privească cerul, să respire aerul rece al nopții, să-și imagineze că părinții ei sunt acolo sus, de unde o veghează. Nu se lăsa adesea pradă acestei idei – că ei erau „acolo, undeva“ –, dar în seara asta, în Ajunul Crăciunului, cu stelele care